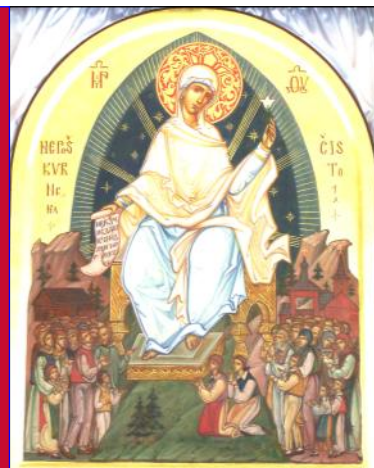


# LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 7

*Aktuality z pútnického miesta z Hory ZVIR*

*Január - Marec 2012*



**Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich informácií o dianí na Hore, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.**

Duchovné aktivity v novom kalendárnom roku 2012 sme začali na Hore Zvir hneď v jeho prvých minútach. Nie s hlukom zábavnej pyrotechniky, ani s novoročným prípitkom, ale slávením Eucharistie. V nej sme prosili predovšetkým o pokoj pre seba, pre Zvir a pre celý svet.

Pri písaní týchto slov konštatujem, že odvtedy pomerne rýchlo ubehli tri mesiace. Počas tohto časového výseku prebiehal na Hore pravidelný duchovný program. Z neho vždy viac vyčnievajú nedele a liturgické sviatky.

Na sviatok Bohozjavenia 6. januára sme svätili „jordánsku vodu“, na ďalší deň sme privítali putovný obraz Božieho Milosrdenstva a 8. januára sme slávili prvú nedeľu po prvom piatku v mesiaci s účasťou okolo osemsto pútnikov.

Po sviatku Stretnutia Pána (v rímskom obrade nazývaného Obetovanie Pána) sme slávili februárovú prvú nedeľu s rekordne malou účasťou pútnikov, bolo ich okolo dvesto. Podpisalo sa pod to veľmi studené a veterné počasie na Slovensku, hoci na samotnej Hore svietilo slniečko, ale štípal mráz.

Napriek množstvu snehu a rozmarom počasia sme mali stále prejazdnú cestu až na samotný Zvir. Patrí za to vďaka všetkých, ktorí sa o to pričiňujú.

Do Veľkého pôstu sme vstúpili Veľkopôstnou večierňou a s odhodlaním využiť pôstny čas ako Boží dar.

Marcová prvá nedeľa po prvom piatku privítala už okolo osemsto pútnikov.

Na štvrtú pôstnu nedeľu prijalo mnoho nemocných sviatosť pomazania chorých.



25. marca, na piatu pôstnu nedeľu, sme oslávili mariánsky sviatok **Zvestovania** našej Presvätej Vládkyni, Bohorodičke Márii, vždy Panne.

o. Vasil Kindja

# Z posolstva Svätého Otca Benedikta XVI. na Pôstne obdobie 2012

(Napriek tomu, že nám pôstne obdobie už vrcholí, slová pápeža Benedikta XVI. budú zaiste aktuálne aj po jeho skončení. Predkladáme ich v skrátenej forme.)

*„Všímajme si jeden druhého,  
a tak sa pobádajme k láske  
a k dobrým skutkom“  
(Hebr 10, 24)*

Milí bratia a sestry!

Pôstne obdobie nám opäť poskytuje možnosť zamyslieť sa **nad srdcom kresťanského života, ktorým je láska k blížnemu**. Je to skutočne vhodný čas na to, **aby sme si s pomocou Božieho slova a sviatostí obnovili** tak osobnú, ako aj spoločnú cestu viery. Ide o cestu, ktorá je v očakávaní veľkonočnej radosti **poznačená modlitbou a solidaritou s blížnymi, tichom a pôstom**.

**1. „Všímajme si jeden druhého“: zodpovednosť za bratov a sestry.**

Prvým bodom je **pozvanie „všimáť si“ jeden druhého**. Používa sa tu grécke slovo *katanoein*, ktoré znamená niečo také ako „dobre si všimáť“, „byť pozorný“, „hľadiet' s uvedomením“, teda uvedomovať si realitu.

Teda naše povzbudenie začneme slovom, ktoré nás vyzýva, **aby sme svoj zrak zamerali na druhého, v prvom rade na Ježiša, a aby sme si jedni druhých všímali a neboli nezúčastnení či ľahostajní voči osudu našich bratov a sestier**. Namiesto toho však **často prevažuje opačný postoj: ľahostajnosť a nezáujem**, ktoré sa rodia z egoizmu, skrývajúceho sa pod zdanlivým rešpektovaním „súkromnej sféry“. Aj dnes mocne zaznieva Pánov hlas, ktorý každého z nás pozýva, aby prijal toho druhého.

Boží služobník Pavol VI. povedal, že **svet dnes trpí predovšetkým nedostatkom bratstva**: „Svet je chorý. Jeho neduh neväzí natoľko v neproduktívnosti zdrojov alebo v ich uchvátení zo strany niekoľkých, ako skôr v **nedostatku bratstva** medzi ľuďmi a medzi národmi“ (encyklika *Populorum progressio*, 26. marca 1967, 66).

**Čo bráni takémuto ľudskému a láskyplnému pohľadu na brata? Často je to materiálne bohatstvo a presýtenosť**, ale aj **uprednostňovanie vlastných záujmov** a starostí pred všetkým ostatným. Nikdy nesmieme byť neschopní „pocíťovať súcit“ s tými, ktorí trpia; naše srdce nikdy nesmie byť tak úplne pohltené našimi záležitosťami a problémami, že ostane hluché k volaniu chudobného. Práve naopak, pokora srdca a osobná skúsenosť utrpenia môžu byť vnútornými zdrojmi vzbudzovania súcitu a empatie.

**„Všimáť si“ bratov a sestry navyše zahŕňa aj starosť o ich duchovné dobro**. A tu by som chcel pripomenúť jeden aspekt kresťanského života, ktorý podľa mňa upadol do zabudnutia: bratské napomínanie s ohľadom na večnú spásu. Dnes sme vo všeobecnosti veľmi citliví na tému starostlivosti a dobročinnosti s ohľadom na fyzické a materiálne dobro blížnych, **ale temer vôbec sa nespomína**



## duchovná zodpovednosť za bratov a sestry.

V tradícii Cirkvi patrí medzi diela duchovného milosrdenstva aj „napomínanie hriešnikov“. Je dôležité si tento rozmer kresťanskej lásky znovu pripomenúť. Zoči-voči zlu netreba mlčať. Myslím na **postoj tých kresťanov**, ktorí sa či už z ľudských ohľadov, alebo jednoducho z pohodlnosti, skôr prispôbia všeobecnej mentalite, než by svojich bratov upozornili na spôsoby myslenia a konania, ktoré protirečia pravde a nesledujú cestu dobra. **Pohnútkou kresťanského napomínania však nikdy nesmie byť duch odsúdenia alebo obviňovania:** vždy sa má **konať z lásky a milosrdenstva** a vychádzať zo skutočnej starosti o dobro brata.

*(Krátená časť pôstneho posolstva pápeža Benedikta XVI.)*



*Poľský kapucínsky kňaz Jordan Śliwiński v katolíckom týždenníku Gość Niedzielny (Nedeľný hosť) č. 8/2012 s. 20-21 v súvislosti s bratským napomínaním ponúka takéto riešenia:*

Napomenutie nie je manifestáciou sily. Najdôležitejšou otázkou je to, že chcem pomôcť inému človekovi. Nie všetci prijímajú napomenutie. Preto je dôležitá forma napomínania.

Blahoslavená Matka Tereza povedala, že „čo ju najviac stojí, je venovanie pozornosti chybám iných. Radšej by som prijala byť tisíckrát napomenutá, ako napomínať“.

Napomínanie je ťažké a všetci sa toho bojíme. Aj Ježiš zariskoval. Ako by sme zareagovali, keby nám povedal tak, ako Petrovi: „Chod' mi z očí, satan.“? To je naša ľudská úvaha, ale Peter najskôr počul niečo celkom iné: Blažený si Šimon, syn Jonášov... Po týchto slovách bol Peter schopný prijať každé napomenutie.

Pozrime sa akým spôsobom sa Ježiš rozpráva so Samaritánkou. On od začiatku vie, v akom stave ona žije. Predsa s ňou začína dialóg a trpezlivo je sprevádza k odhaleniu pravdy: „Ten s ktorým žiješ, nie je tvojim mužom“. Táto pedagogika lásky Boha na pomáha prijať z Jeho úst napomenutie. Boh nehľadá človeka preto, aby ho zničil.

Samotná pravda nás môže zabiť. Preto treba pravdu preukazovať v milosrdenstve... Máme pokušenie byť druhým Pánom Bohom. Chceme byť vševediaci. Ak chceme niekoho napomenúť, urobme si najskôr spytovanie svedomia. Nenapomínajme ako lepši, napomínajme z lásky. To je veľký rozdiel.

Jedna z najťažších vecí je povedať pravdu a zároveň pritom preukázať milosrdenstvo. Ako nezaľadbať to, čo je evanjeliové a zároveň nemávať Bibliou ako gilotínou.



# Tri otázky pre vizionárku Ivetku Hudákovú



**1. Mnohí pútnici sa vypyujú na Váš terajší život (kde ste, čo robíte...). Mohli by ste niečo o tom povedať?**

Už skoro päť rokov žijeme s Rast'om, mojím manželom, v Anglicku. Bývame tu v prenajatom maličkom byte, ktorý je súčasťou viktoriánskeho starobylého domu v kúpeľnom meste Tunbridge Wells, asi štyridsaťpäť minút od Londýna. Pracujem v neďalekom obchodnom dome. Venujem sa predaju parfémov. Je to pestrá činnosť, pretože si žiada vedomosti ohľadne ingrediencií a výroby, ale i kúsok fantázie pri zachytávaní vôní. Táto práca nie je, ako snáď väčšina očakáva, v priamej súvislosti s udalosťami na Hore, no čokoľvek sa dá robiť so srdcom, i bez neho.

Anglicko sa doposiaľ pre nás nestalo alternatívou natrvalo, skôr prechodnou stanicou na rozšírenie si horizontu a načerpaním skúseností z cudziny. Obaja pevne dúfame, že raz budeme môcť zakotviť niekde poblízku našej milovanej Hory.

**2. Očakávali ste, že sa Hora Zvir začne tak sľubne rozvíjať po vonkajšej stránke, ale predovšetkým duchovnej (každý deň sa slávi Eucharistia, dvaja kňazi, status pútnického miesta, ...)?**

Pochopiteľne ma rozkvet na Zvire nesmierne teší a predchádza všetky moje najodvážnejšie očakávania. Prítomnosť Panny Márie neostala bez odozvy. Pre ľudí, ktorí si tu našli duchovný domov, podobne ako ja, môže toto miesto teraz nadobúdať kvalitatívne nový rozmer vďaka tichému Máriinmu pôsobeniu a neodmysliteľne dôležitej službe cirkvi.

Moja hlboká úcta v tomto ohľade patrí predovšetkým nášmu vladykovi Jánovi Babjakovi, ktorý napriek mnohým protichodným reakciám širšej verejnosti sa nechal viesť vlastným srdcom.

Rovnako však do tejto rastúcej mozaiky Zviru, ďalší kamienok vlastnej farby a veľkosti zasadí každý človek, ktorý prichádza na toto miesto a ponechá sa vnútorne dostupný dotyku Panny Márie.

Pamätám si veľmi živo na atmosféru augusta 1995, na chvíle po zjavení. Na dlhú odmlku pred vyslovením Jej posledných slov, na napätie, ktoré sa nieslo celou Horou a nakoniec nezadržateľný výbuch plaču a žiaľ. Bolo to po prvýkrát, keď som počula plakať dav. A predsa to „jediné“, o čo sme v tejto chvíli prišli, bola Jej podobizeň a hlas prostredníctvom nás, dvoch krehkých a nijak zvlášť výnimočných dievčat z dediny.

Domnievam sa však, že to podstatnejšie - Jej prísľub bytia na Hore a pre nás dokorán otvorené srdce - tam v odľahlých kopcoch obklopených lesmi nepretržite pôsobí.

Dnes nám neodhalí Hora svoj prvotný pôvab čakania na posolstvo a svedectiev dvoch malých detí. Nuž, ale tak ako víno v Káne, to najlepšie prichádza nakoniec - bezprostredná možnosť zažiť prítomnosť Božej Matky osobne.

*Ivetka sa podelila s udalosťami na Hore aj vo veršovanej podobe:*

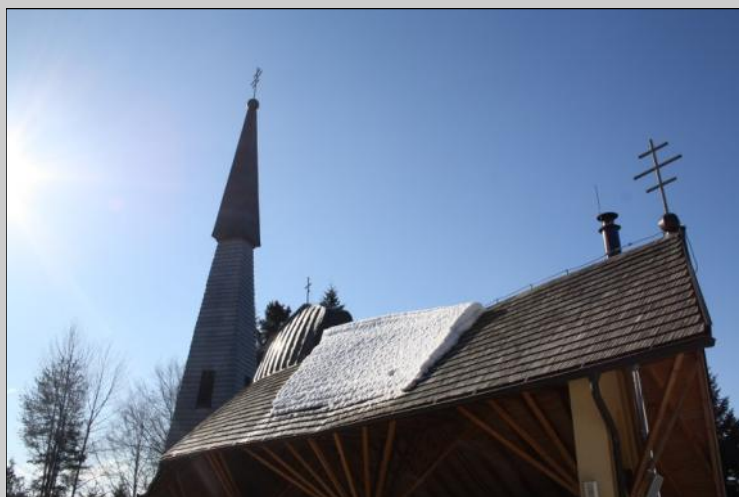
## LITMANOVSKÉ HORY

Litmanovské hory privítali ľuďí.  
Odznelo v nich množstvo modlitieb.  
Uniesli i spleť podozrievavých myšlienok či nevery.  
Ich krásu však dotvárali naše krehké nádeje.  
Prosby a šepot našich skrytých želaní im boli priateľmi.

Prvý pohľad navôkol neutíši predstavy.  
Vidiac na vyšliapanej čistinke len chatku stát' -  
tam, kde miznú obavy z toho prosto byť,  
byť tým, kým sme, nič menej, nič viac.  
Nakoniec dnu v izbietke skrytá skromne lavička, stelesňuje tajomno -  
budí v nás zvedavosť, vábi nás premôcť pohodlie.

Uplynuli roky od čakania na posolstvo.  
Roky od posledného strenutia.  
Toľko času od zážitku videnia.  
Od lúčenia sa s Ňou...  
Zdalo by sa, že tým dňom augustovej nedele,  
kedy spoločne premožení žiaľom, prepukli sme v plač,  
núkalo sa náhle zdesenie, uveriť snád', že doznel Jej hlas.  
Je to ale tak?

*(Iveta Hudáková)*



**3. Iste nosíte vo svojom srdci a myslení mnohé duchovné zážitky alebo vás podnietili nejakí duchovní autori. Čitatelia by iste radi privítali duchovnu potravu, či povzbudenie.**

Už dávno sa netajím, že mne srdcu milým autorom je trapistický mních Thomas Merton. Často mi nejaká jeho knižka vkráča do rúk nielen v období, akým je napríklad tento čas pôstu. Hádam každý má na svojej duchovnej ceste spriaznenú dušu, do ktorej sa vie rád započúvať. Preto sa s vami chcem podeliť o niekoľko jeho myšlienok, ktoré mi uplynulé dni padli obzvlášť vhod, snáď utešia a duchovne naladia aj niekoho z vás.

„Otcovia na púšti verili, že v Božích očiach mala púšť nesmierny význam práve preto, že ľuďom pripadala bezcenná. Púšť nemohli ľudia spustošiť, pretože im nič nedávala. Ničím ich nepriťahovala. Nedala sa nijak využiť.“

Púšť bola krajom, ktorým sa uberal vyvolený národ štyridsať rokov, a len Boh sa o nich staral. Keby bývali šli priamym smerom, boli by vstúpili do Zasl'úbenej zeme už za niekoľko mesiacov.

Bolo však v Božom pláne, aby sa Ho naučili milovať v pustatine a aby vždy na dobu prežitú v púšti osamote s Ním spomínali ako na idylu svojho života.“

„Púšť bola stvorená jednoducho preto, aby ostala tým, čím bola, aby ju človek nepremenil v nič iné. Rovnako tak i more a hory. Púšť je teda zrejme obydlím človeka, ktorý nehľadá nič iné než seba – totiž osamelého a chudobného tvora nespoliehajúceho sa na nikoho iného než na Boha. Tu medzi ním a jeho Tvorcom nestoja žiadne veľké záujmy.“

„Môj Pane, počuj volanie môjho srdca, pretože si to Ty, kto v ňom zaplakal.“

Odpusť mi, že som sa pokúsil v mojom vlastnom tichu vzbudiť Tvoju prítomnosť: Si to Ty, kto musí vo svojom Tichu stvoriť mňa! Len táto novosť ma môže uchrániť pred modloslužobníctvom!

Nenachádzaš sa v chráme iba vyhnaním peňazomencov.

Nenachádzaš sa na hore zakaždým, keď je tam oblak. Zem pohltila tých, čo obetovali zápalné obety bez toho, že by boli nájdení, volaní a poznaní Tebou.“

*(Thomas Merton)*

